

γλιστερολούβι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ ι σ τ ε ρ ὸ ς καὶ λ ο υ β ῖ.

Εἶδος χόρτου. β) Ὁ καρπὸς αὐτοῦ.

γλιστερόμυτος ἐπίθ. I. Νερουλ., Κούρκ. ἀρπαγ., 18.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ι σ τ ε ρ ὸ ς καὶ τοῦ οὖσ. μ ὅ τ η.

Ὁ ἔχων μύτην, αἰχμήν ὀλισθηράν: Ἄσμ.

Ὁ μὲν ἀρπάζει πόδημα μὲ καρφωτὴν πατούνα,
ὁ δὲ μὴν γλιστερόμυτην τριδίπλωτην φουσούνα.

γλιστερός ἐπίθ. σύνθηθ. γλιστερός Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) γλιστερός Μακεδ. (Βαρβάρ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Σπάρτ.) γλιστερός Ζάκ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Γ. Ξενόπ., Κατήφ., 161 Γ. Χατζιδ. MNE 1, 160 Μ. Φιλήντ., Γλωσσον., 2, 138 γλιστ'ρός Ἀμοργ. Λέσβ. Μακεδ. (Σιδηρόκ.) γλιστ'ρός Εὐβ. (Λιχάς)—Κ. Foy Lauts. griech. Vulgar., 15 — Λεξ. Δημητρ. γλιστερός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὀ λ ι σ θ η ρ ὸ ς διὰ τοῦ * λ ι σ θ ε ρ ὸ ς γ λ ι σ τ ε ρ ὸ ς γ γ λ ι σ τ ε ρ ὸ ς, καθὰ ὁ γ ι η ρ ὸ ς ὁ γ ι ε ρ ὸ ς γ γ ε ρ ὸ ς. Βλ. Β. Φάβ. εἰς Ἐπετ. Φίλοσ. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον., 5 (1640) 76. Ὁ τύπ. γ λ ι σ τ ε ρ ὸ ς καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὀλισθηρὸς σύνθηθ.: Ἀρόμος-κατήφορος γλιστερός σύνθηθ. Τὸ χέλι 'ναι γλιστερό Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θυμᾶσαι γλιστερὴ πού 'τον ἢ κυλίστρα; αὐτόθ. Τὰ γεμνὰ πού 'ν' ἐκεῖ, εἶναι ὅλο γλιστερά, σὰ σαπουνισμένα αὐτόθ. Τὸ ψάριν ἔν' γλιστερόν τ'ζ' ἔμ πκιάνεται Κύπρ. Τὸ μυξινάρι εἶναι γλιστερό, ἔχει πολλὴ γλίστα ἀπάνω του (μυξινάρι = ὁ ἰχθὺς μυξίνος) Ἀντίπαξ. Παξ. Ἐτουνουὰ τὸ σίδερο εἶναι γλιστερό (ἐτουνουὰ = αὐτὸ δά) Κρήτ. (Μάλλ.) Ἦτο γκάποτε ἐτσεῖ πέτρα γλιστερὴ Χίος. Τ'ς Γλιδτ'ρόπιτρὶς τ'ς λέν ἐτθά, γιὰτ' εἶν' οὐλον πέτρης γλιδτ'ρές Εὐβ. (Λιχάς). Τὰ γλαστράκια εἶχανι κάτ' φύλλα γλιστριὰ (γλαστράκια = εἶδος ἀγρίου λαχάνου) Μακεδ. (Βαρβάρ.) Τὰ χέλια εἶναι πούλν γλιστριὰ, τὰ πιάν'ς κὶ γλιστριὰν Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἀνέβαινε σιγά-σιγά τὶς γλιστερές σκάλες τῶν σαραγιῶν Γ. Ἐπκχτίτ., Προπύλ. 1, 232. Πῆρε τὸ μονοπάτι πού ἀνηφόριζε γλιστερό ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ ἔλατα Π. Νιρβάν., Ἀγριολογ., 176. Πόσο λίγο καταλάβαινε ἡ δυστυχημένη ἡ Ἀργυρὼ τὸ γλιστερό κατήφορο πού εἶχε πάρει; Γ. Ξενόπ., Ἡ τιμ. τοῦ ἀδελφ., 140 || Φρ. Γλιστερός σάν τὸ λάδι (ἐπὶ πονηρῶν διαφευγόντων τὸν ἔλεγχον ἢ τὴν τιμωρίαν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Ἐκεῖ 'ναι ἡ πλάκα γλιστερὴ | καὶ σιδερένια ἡ κλειδαριά,

πού δὲ σγουριαίν' κὶ οὔτε σπᾶ, κὶ ὁ Χάρος ἔχει τὰ κλειδιά

(μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.) || Ποιήμ.

Δὲν εἶμαι δέντρο, εἶμαι κουφάρι,
εἶμαι ἡ μονιὰ τοῦ σάπιον, ἡ τρεῖπα
τοῦ γλιστεροῦ, χτύπα με, χτύπα,
τί ἀργεῖς, ὦ πελέκα, τί ἀργεῖς

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ., 2, 122

Νοῦς καὶ ψυχὴ μου εὐφραίνονται καὶ παίζου ἀχροβάτες

ἔς τῆς ἀρμονίας τὸ γλιστερό σκονὶ χεροπιαστοὶ

Μ. Ζώτου, Ἀφιέρωμ., 64. Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ. 2) Ὁμολός, λεῖος Εὐβ. (Κάρυστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γορ-

τυν. Μάν.) Σῦρ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.): Ἐνας βουφῆς καλογαλισμένος, γλιστερός Ἀπύρανθ. || Αἰνίγμ.

Ἀπόξον γλιστερό | κὶ ἀπομέσα μαλλιαρό,
κὶ ἀπομέσ' ἀπ' τὸ μαλλὶ | ἔχει μιὰ βουκιὰ καλὴ
(τὸ κάστανον) Μάν.

Ἀ'ὁ πέξω γλιστερόν | τ'ζ' ἀ'ομέσα μαλ-λιαρόν,
τ'ζ' ἀ'ομέσ' ἀφ' τὸ μαλλίν | εἶναι μιὰ βουτῶ-τῶιὰ
καλὴ

(ὁμοίως τὸ κάστανον) Πισπιλ.

Ὁξω εἶν' ἀγκιστερό | κὶ ἀπομέσα γλιστερό,
κὶ ἀπομέσαμ τὸ μπουκὶ | εἶναι μιὰ μπουκιὰ καλὴ
(ὁμοίως τὸ κάστανον) Κάρυστ. Τὸ αἰνίγμ. εἰς διαφόρ. παραλλχ. κ.ά. 3) Γλοιώδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ τ'ζὶ θέλω τσὶ βάμεις, ἵατὶ εἶναι γλιστερές, σιχαμὸς μέσ' ἔς τὸ στόμα. 4) Εἰς συνθηματ. γλωσσον τῶν κτιστῶν, ὁ σάπων Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγλιστερές οἱ, Ζάκ.

γλίστρα ἡ, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀρκαδ. Γούρτον.) ἀγλίστρα Ζάκ. Ἡπ. (Ζαχόρ. Θεσπρωτ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.)—Π. Κρεμμύδ., Διατρ., 7 — Λεξ. Κομ. Βεντ. ἐγλίστρα Ρόδ. (Ἀφάντ.) γκλίστρα Ἡπ. Μακεδ. (Βόιον Δρυμ. Ἐράτυρ. Σιάτ.) ἀγκλίστρα Μακεδ. (Σιάτ.) γλίστρα Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) λίστρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θάσ. (Θεολόγ.)—Λεξ. Δημητρ. γλίστα Εὐβ. (Στρόπον.) γλίστρια Χίος (Βροντ.)

Τὸ Βυζαντ. οὖσ. γ λ ῖ σ τ ρ α. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Δουκ. Ὁ τύπ. λ ῖ σ τ ρ α παρὰ τὸ λ ι σ τ ρ ὶ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ ι σ τ ρ ὶ.

1) Τόπος ἢ λίθος ὀλισθηρὸς σύνθηθ.: Ἐκεῖ ἔς τὸ ἔργον μέρος ἐκεῖνο 'ναι γλίστρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκεῖνη ἡ κυλίστρα πού 'ν' ἐκεῖ ἔς τὴν Ψάρη βλάκα 'ναι γλίστρα αὐτόθ. Ἐπισι σὲ μιὰ γλίστρα κὶ ξαπλάθ'κὶ Σάμ. (Μυτιλην.) Ἐπισι μέσ' ἔς τ'ς ἀγλίστρεις Ἡπ. (Ζαχόρ.) Ἐφ'γὶ αὐτὸς κ' ἔφτασι σὶ μιὰ γλίστρα Θεσσ. (Τρίκερ.) Πᾶμε, παιδιὰ, ἔς τὴ γλίστρα νὰ παίζουμε Πελοπν. (Βλαχοκερ.) || Φρ. Ὅσον τὸν Σακὸν καὶ ἔς τὴ γλίστρα (ἐννοεῖται νὰ πᾶς ἀρὰ) Ρόδ. Ἐβρεξ' καὶ κάνει γλίστρα Βιθυν. || Παροιμ. Ἡδρεν ὁ κουτσὸς ἐγλίστρα (ἐπὶ τῶν προφασιζομένων δυσκολίας, διὰ νὰ ἀποφύγουν ἐργασίαν) Ρόδ. (Ἀφάντ.) || Ἄσμ.

Ἐχὶ γειά, καλὴ μου μάννα, | φκειάσι ἀγλίστρα νὰ γλιστρήσου

Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ποιήμ.

Ὅς τὶς γλίστρες των τὶς φορικῆς
οὐτ' ἀγρίμι οὐτ' ὁ φτωχὸς ψαράς ἀνέβη

Α. Προβελέγγ., Διπλῇ ζωῇ, 128. Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλίστρα Εὐβ. (Κληματάρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Γέρμ. Μάν.) Γλίστρες οἱ, Εὐβ. (Ἐπισκοπ. Κληματάρ. Κουρ.) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Κῶς (Κέφαλ.) Σῦρ. Φολέγ. Φοῦρν. Ἀγλίστρα Ἡπ. (Ἰωάνν.) Γκλίστρα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀγκλίστρα Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐγλίστρια Χίος (Ποταμ.) Τὸ Καβάκι τῆς Γλίστρας Σῦρ.

β) Τὸ λειανθὲν μέρος τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται τὸ δολωθὲν ἀγκιστρον διὰ τὴν σύλληψιν πτηνῶν Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Ἐφτεγασα πέδε γλίστρες σὲ χερσιδάδια (= χέρσους τόπους). 2) Ἡ ιδιότης τοῦ ὀλισθηροῦ, ἡ ὀλισθηρότης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — I. Δραχούμ., Μαρτύρ. αἶμ., 112: Γκρεμίζονται ἔς τὴ βαθειὰ ρεματιὰ οἱ ἀραμπάδες ἀπὸ τὸ στένος καὶ ἀπὸ τὴ γλίστρα, ἅμα παγώνουν τὰ χιόνια I. Δραχούμ., ἐνθ' ἄν. 3) Ἡ εὐθυντηρία ἀλλὰξ ἢ

ἄλλη τις διάταξις, εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται ἐν τεμάχιον τῆς μηχανῆς, εἰδικῶς δὲ τὸ ζύγωμα τῶν ἐμβολοφόρων ἀτμομηχανῶν Ἀθῆν. 4) Ὀλίσθημα πολλαχ.: Ἐκαμε νὰ γλίστρα καὶ πᾶρ' τον κάτω Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Ἐκεῖα πὺν ἔτρεχα μονιτάρον, ἐπῆρα μιὰ γλίστρα καὶ κατρακύλησα σὰν κον-βάρι Κύθηρ. Ἡπῆρα μιὰ γλίστρα κ' ἤρθα κάτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πῆρα μιὰ γλίστρα μὲ τ'μ παγουνιὰ π' κόντιφι νὰ σκοπουθῶ Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐφαγε μιὰ γλίστρα Μέγαρ. || Ποίημ.

Κριτής, κί ὁμως μὲ ἀδίκησες καὶ δὲ μοῦ παραστάθης
σὲ γλίστρα πνίχτρα καὶ σταυρωμὸ

Π. Βλαστ., Ἀργώ, 253. 5) Τὰ μετὰ τὴν ὀλίσθησιν ἐπὶ γλοιώδους ἐδάφους ἐναπομένοντα ἱχθυή Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. 6) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἔδαφος ἐπικλινέες χιονισμένον τοποθετεῖται σάνις, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ παῖδες ὀλισθαίνουν πρὸς τὴν κατωφέρειν Θεσσ. (Σκήτ.) Μακεδ. (Φλόρ.): Πᾶμι νὰ κάνουμε γλίστρα Σκήτ. 7) Ἡ θαλασσία μέδουσα Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἡ θάλασσα εἶναι γιομάτη γλίστρες Ἑρεικ. Συνών. ἀ γ α λ ῆ φ α, γ ι α λ ο μ ο ῦ ν α, γ ι α λ ο μ ο ῦ ν ι, κ ο λ λ ι ᾱ σ τ ρ α, κ ο λ λ ι τ σ ι α ν ο ς, μ ο υ ν ᾱ β ρ α, μ ο υ ν ᾱ κ λ α, μ ο υ ν ῖ τ ῆ ς θ ᾱ λ α σ σ α ς, π ο υ τ ῖ, σ α λ ο ῦ φ α, τ σ ο υ κ ν ῖ δ α, τ σ ο ῦ χ τ ρ α. 8) Ἡ ἔλμινς Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.): Μὴν τρῶς γλινκά, θὰ γιουμώης γλίστρις Βλάστ. 9) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Ὀλυμπ. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ 3. 10) Εἶδος λεπτοῦ γήινου σκώληκος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἀλίευσιν ἱχθύων Ζάκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ. Σπάρτ.) 11) Εἶδος λιμναίας νήσσης Ἡπ. (Θεσπρωτ. Ἰωάνν.) 12) Εἶδος ἀγρίου χόρτου Ζάκ. 13) Τὸ δένδρον Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη (Arbutus andrachne) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρεικιδῶν (Ericaceae) Σκόπ. Συνών. ἀ γ ρ ι ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ γ ρ ι ο κ ο ῦ μ α ρ ο 2, ἀ λ α φ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ δ ρ α χ λ ι ν ι ᾱ, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ α (Π) 1, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ ι (Π) 1, ἀ ν τ ρ α κ λ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο ῦ μ α ρ ο ς, γ λ ι σ τ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ψ ω ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ.

γλιστράδα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Ν. Χαλιόρ., Ὑδραϊκ. θρύλ., 129 — Λεξ. Ὑόλλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾱ ὅ α.

1) Ἡ ὀλισθηρότης ἐνὸς τόπου, ἡ λειότης Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ ὀλίσθημα Ν. Χαλιόρ. ἐνθ' ἄν.: Ὡς τῇ γλιστράδα τίποτα δὲν ἔρχεται ἀντίθετο οὔτε γιὰ ἀπλὴ ὀφθαλμαπάτη.

γλιστράς ὁ, Πελοπν. (Πιάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Μεταφ. ἐπὶ τοῦ κατωρθοῦντος νὰ ἐκφεύγῃ τὰς δυσχερείας.

γλίστρημα τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλίστρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. γλίστρημαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ ῖ σ τ ρ η σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ὀλίσθησις, τὸ ὀλίσθημα σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβαν.

Γούρτον.): Ἐκανε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ σκοτωθῇ σύνθηθ. Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ φάου τὰ μοῦτρα μου Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ πᾶν ἔς τὸ ρέμα Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἐκανα ἓνα γλίστρημα καὶ γιόμισα οὐλὸς γλίνες Πελοπν. (Κοντογόν.) Εἶμι κακὸ τοῦ γλίστρημα ἔς τ' παγουνιὰ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ναί, καὶ γλίστρημα δά! Ἐκόδευγε νὰ βγάλλῃ τὰ μάθια τζη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιὰ τοῦτο βυθισμένος ὅπως ἤμουνα ἔς τῆς πέννας τὸ γλίστρημα τὸ ψιθυριστὸ... δὲν πῆρε ἀμέσως τ' ἀφτί μου ἓνα κρότο δίπλα Γ. Ψυχάρ., Ὡς τὸν ἤσκιο τοῦ πλκτ., 87 Μιὰ γυναικεία σιλονέτα, πὺν τοῦ θύμιζε ζωηρὰ τὸ ἀπαλὸ κί ἀνάλαφρο γλίστρημα τῆς Μαρίας Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγριολούλ., 142 || Ἄσμ.

Ρίξι νιρὸ ἔς τὴν πόρτα σου, σὰν ἔρθου, νὰ γλιστρήσου, νὰ βρῶ ἀφουρμὴ τοῦ γλίστρημα, νὰ μ'πῶ νὰ σὶ φιλήσου Θεσσ. (Τσαγκραῖδ.) || Ποίημ.

Μὲ τὸ γλίστρημα φύγαμε τῶν ἀγριόγαττων
καὶ μὲ τῆς νυχτερίδας τὸ παραδάσμα

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 101. β) Μεταφ., ἐπιδεξιὰ ὑπεκφυγῆ, διολίσθησις πολλαχ.: Ἀσε τὰ γλιστρήματα καὶ ἀπάντησε ἔς αὐτὸ πὺν σὲ ρωτάω Λεξ. Δημητρ. Συνών. β ο ῦ ρ τ σ ι σ μ α 2, γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ. γ) Πρᾶξις ἀνήθικος, ταπεινωτικῆ, ἡθικὸν παράπτωμα Ἀθῆν. Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν μεγάλο γλίστρημα αὐτὸ Ἀθῆν.

γλιστρηματιὰ ἡ, ἐνιχ. γλιστρηματιὰ Λεξ. Βάιγ. γλιστρηματιὰ Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. Ὁ τύπ. γ λ ι σ τ ρ η σ μ α τ ι ᾱ καὶ εἰς Σομ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, ὀλίσθησις ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιξα μινὰ γλιστρηματιὰ Σφακ.

γλιστρημὸς ὁ, ἐνιχ. γλιστρημὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Εἶδα βοή πάλι ἐσὺ, ἔς τὸ γλιστρημὸ πὺν θὰ γλιστρήσῃ νὰ τοῦ λές τόφλα!

γλίστρης ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Τὸ μὴ εἰσέτι τυροποιημένον γάλα: Δοκιμάζεις ἂν σκίζεται τὸ γάλα τὸ μισοπηγμένον, δηλαδὴ ὁ γλίστρης. Συνών. ἀ ν ε β α τ ὅ, ᾱ π α λ η (βλ. λ. ᾱ π α λ ὅ ς Β2), γ λ ι σ τ ρ ῖ τ η ς 2, γ λ ι σ τ ρ ὅ, γ λ ι σ τ ὅ γ α λ ο, σ τ ρ ι γ λ ῖ ᾱ τ α.

γλίστριά ἡ, Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύς.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀγλίστριά Πελοπν. (Λάμπ.) γκλίστριά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

1) Ὀλίσθημα, ὀλίσθησις, γ λ ῖ σ τ ρ η μ α Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύς.) Ἡπ. Μεγίστ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπῆρε μιὰ γλίστριά, μὰ τί! Βρύς. Πῆρα μιὰ γλίστριά ἀπ' αὐτὴν τ' πέτρα κί βρέθηκα ἱκεῖ κὰτ' Σκόπ. Συνών. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. 2) Μέρος ὀλισθηρὸν Μεγίστ. 3) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Λάμπ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.): Οἱ σκουληκαδέρες βγαίνουν μὲ τὴ βροχή. τίς

